

Skull uzavírá svou trilogii Temné
bratrstvo neuvěřitelně působivě
a nespočetné příběhové linky
završuje v energickém crescendo.
grimdarkmagazine.com

TEMNÉ
BRATRSTVO III OSTŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

Host

Luke Scull

LOVEC

Zlověstná záře ho opět doháněla.

Z úst se mu dral chrčivý dech. Po lysé hlavě mu tekla krev a slepila vousy. V těch zříceninách bylo ještě něco jiného — pokřivené stvůry živící se lidským masem. Když je viděl poprvé, hodovaly na mrtvolách Pětibřichových mužů. Z rozkousaných těl tahaly hadovité vnitřnosti, z rozdrčených hrudí vylizovaly sraženou krev a s mlaskotem ji hltaly tak, jako divoká zvířata požírají svou kořist.

Když vstoupil na jejich území, lidožrouti vycítili čerstvé maso. Hnali se za ním, hlasitě se dožadovali krve a z úst jim tekly husté proudy slin: obyvatelé temnot, kteří celé roky neviděli sluneční světlo, pokud vůbec.

Zanechal na zemi jejich zmrzačená, pokroucená těla rozsekaná ocelovými sekerami. Rychle zjistili, že považovat jej za kořist je chyba. Teď když ho viděli, prchali před ním. Báli se ho, stejně jako se báli toho, jenž pronásledoval jeho. Gholam byl neúnavný.

Ale to byl Jerek taky.

Kradl se ulicemi, na které po staletí nevzkročila lidská noha. Všude ležela tlustá vrstva prachu, která mu znemožňovala zakrýt stopy, ale to mu starosti nedělalo. Jeho pronásledovatel nelovil po čichu nebo očima. Něco takového nesetřesete. Místo toho jdete někam, kam za vámi nemůže. Chytíte ho do pastí.

Nebo zabijete.

Od chvíle, kdy vstoupil do zřícenin, nejedl ani nespál. Pokračovat dál ho stálo velké úsilí, ale odmítal se litovat. Když člověk něco

slíbí, musí to dodržet. Řekl, že pro ně získá čas, a to taky udělá. Chlap na rozdíl od srágoxy dodrží slovo, pomyslel si.

Běžel temnotou, na cestu si svítil loučí a naslouchal zvukům ohlašujícím blížícího se gholama. Při hře na kočku a myš se ponořili ještě hlouběji do Mal-Torradu. Teď by měli být poblíž vězení. Poblíž místa, kde by Jerek tu bohem stvořenou bytost, která na něho pořádala lov, zastavil, byť jen na chvíli.

Kolem něho se tyčily temné žulové stavby, drsné a hranaté jako sekery, které nesl na zádech. Národ, který tu v podzemí žil a město postavil, si na pěknou architekturu příliš nepotrpěl. Čím Jerek sestupoval níž, tím byly budovy větší, podobné obrovitým kamenným kvádrům. Jejich rezavé železné dveře byly zavřené od dob občanské války, která království roztrhala na kusy. Oranžové světlo louče osvětilo hromady zlata třpytící se u nesčetných zakrslých koster: vše, co zbylo ze zvláštního lidu, kterému bylo to město domovem. Nedávalo mu to smysl, ale tak to bylo na tomto světě skoro se vším.

Nakonec zahlédl, co hledal. Palác, v jehož průčelí stály obrovské korunované sochy postav, které možná byly podobiznami krále a královny tohoto národa. Okolní budovy ho chránily před cizím pohledem a on zamířil k velké stavbě. Jeho ostrému zraku neunikly runy vypálené do vrat ani stopy po spáleništi u nohou. Před měsícem tu kdosi rozdělal oheň. Ať už gholama osvobodil kdokoli, byl tehdy v paláci. Je tedy možné, že vězení je uvnitř.

Kradmo přešel přes nádvoří. Ve sloupořadí podél prostranství se míhaly stíny, slyšel jejich brebentivé drmolení, které sílilo a bylo čím dál vzrušenější.

Lidožrouti.

Vzrušením se přestávali ovládat. Připravovali se k útoku. On na ně nedbal a raději pohlédl na železná vrata před sebou. Byla pootevřená.

Opřel louč o stěnu a vsoukal se dovnitř. Kovová hrana se mu zaryla do těla, on však bolest nevnímal, pevně se zaklínil a zatlačil,

co mu síly stačily. Se zatnutými zuby a svaly napjatými k prasknutí vrata otevřel. Zaskřípaly tak mocně, až se zdi paláce otřásly.

Stál, zhluboka oddychoval a hleděl do tmy v otevřených vratech. Za sebou zaslechl šoupání rychle se pohybujících nohou — to po něm vyskočil jeden z lidožroutů, odvážnější než ostatní. Jerek se otočil a stvůru zachytil přímo v letu, rukou jí sevřel hrdlo a pevně stiskl. Stvůra se po něm oháněla, žlutými tesáky se mu sápara po prstech a zářící oči jí divže nepukly nenávisť.

Jerek jí vbodl prsty volné ruky do očí a zatlačil je důlky až do mozku. Pak její hlavou bušil do železných vrat tak dlouho, až z ní zbyla jen zkrvavená masa, zavrčel a mrštil mrtvolou mezi sochy. Slyšel klapání tesáků ostatních lidožroutů, kteří se na mrtvolu vrhli.

Vzal opět louč a vstoupil do sálů paláce.

Útrobami budovy ho prováděly stopy vypálené ve starobylém, zaprášeném koberci. Prošel trůnním sálem, kde se na okamžik zastavil a rozhlédl se kolem — spatřil výřez dějin zamrzlý v čase. Na trůnech na vyvýšeném podstavci seděli dva kostlivci, zakrslí jako zbytek podzemního lidu, jen na hlavách měli koruny. Oběma trčela z hrudi dýka. Kov už rezivěl celou věčnost. Jerek zvedl nejprve jednu korunu a pak druhou, aby se podíval na vyschlé rysy pod nimi, a viděl, že kdysi to byli muž a žena. Král a královna.

V trůnním sále se válely další kostry: některé byly tak malé, že mohly patřit jen dítěti. Šlo tedy o nějakou dohodu smrti mezi vládnoucími rody. Nebo o nelítostný převrat, během kterého nebyl nikdo ušetřen.

Odplivl si a odvrátil se. Některé záhady je lepší nechat, jak jsou, pomyslel si.

Gholamovy stopy vedly další tři poschodí dolů. Jerek slyšel na trámech dupot lidožroutů, kteří se sbíhali do paláce nad ním.

V pátém a nejnižším patře našel vězení.

Podobalo se obrovskému labyrintu. Stěny byly silnější než výška dospělého muže a pokrývaly je runy, stejně jako podlahu a strop.

Runy žhnuly kouzlem. Celé vězení jím přímo tepalo. Když se Jerek kradl chodbami, viděl, že některé runy byly záměrně skryté, potažené jakýmsi houbovitým materiálem, který lnul ke kameni jako dehet. Kousek z něho odtrhl a zachmuřeně si černočernou hmotu prohlédl.

Byla to tkáň — kůže jedné z těch lidožravých bytostí, stažená přímo z těla. Ať už gholama osvobodil kdokoli, kouzlo run, které jej věznily, zrušil za použití těch nejděsivějších prostředků.

Světlo se najednou proměnilo a vězením se rozlila zlověstná záře. Otočil se a viděl neúprosného žhnoucího lovce, který vyrazil za ním a zanechával za sebou stopy vypálené do kamene. Gholam měl lidskou postavu, ale na stínu, který se kroutil v pekelných plamenech, nic lidského nebylo. Pouze příslib konce, který věstilo jejich objetí.

Zdálo se, že gholam narazil na nějakou neviditelnou překážku. Runy po stěnách zableskly jasně modrým světlem a vzduchem zasršely jiskry. Gholam se opět pokusil pokračovat kupředu, ale zase jej cosi odrazilo zpět. Živoucí zbraň se na okamžik zarazila, pak se otočila a zmizela v jedné z chodeb. Hledala jinou cestu k cíli. Prázdné místo v runovém kouzlu.

Jerek věděl, co musí udělat. Prudce vyrazil vpřed. Za běhu strhával maso z run a přemísťoval je jinam. Znovu a znovu se gholam přiblížil a znovu a znovu obranné kouzlo odhalených run zabránilo zničujícímu objetí jen vteřiny předtím, než mohlo pohltit svou kořist. Dokud už nebylo kam běžet. Prchající se zády opíral o stěnu, gholam stál před ním, sotva šest stop daleko. Obranné runy nedovolovaly, aby se ten bohy stvořený děs přiblížil na dosah, ale byla ho plná chodba, stál Jerekovi přímo v cestě a nebylo úniku.

Jerek se ocitl v pasti.

Nemohl nic dělat, a tak se posadil na kamennou podlahu. Nechtěl zemřít zahnaný do kouta, kde počká na smrt hladu nebo žízní. Jenže tak to prostě bylo. Dodržel slovo. Kayne a sirotci by už tou dobou měli být v bezpečí — jestli teda být v bezpečí znamená být

hodně daleko od toho zatraceného hajzla, kterého má před sebou, pomyslel si ponuře.

Seděl a ztratil ponětí o čase. Gholam se nehýbal. Možná uběhl den, snad týden.

Jerek začal ztrácet vědomí, tělo pozvolna znecitlivělo. Téměř to nebolelo, ale bolest on nikdy moc necítil. Zrada bolela víc. Víc bolel nůž vražený do zad jediným mužem, kterému věřil.

Gholam se zničehonic otočil. Otočil se a odkráčel, jako kdyby najednou lov vzdal nebo našel jinou kořist. Ani jedno se Jerekovi nezdálo pravděpodobné, ale to, že se na něho usmálo štěstí, zpochybňovat nehodlal.

Počkal několik hodin, jestli se gholam nevrátí. Když se tak nestalo, opřel se zády o stěnu a nejistě se postavil na nohy. Louč už dávno dohořela, jediné světlo poskytovaly runy žhnoucí okolo něho jemným modrým svitem.

Opatrně prošel vězením, před očima se mu dělaly mžítiky, takže se nedokázal vyznat, kde je. Došel na rozcestí, zastavil se a přimhouřil oči. K uším mu dolehla blížící se směsice nepříjemných zvuků: sílící příboj hulákání, klapajících a skřípajících tesáků. Přišli si pro něho lidožrouti. Desítky, možná stovky jich na každé straně zahltilo chodby, v rukou svírali narychlo sesbírané kameny místo dýk.

Jerek se na chvíli zastavil a zavřel oči. Byl tak unavený, že se sotva držel na nohou. Možná by bylo rychlejší si prostě lehnout a nechat je, ať to skončí. Jenže tu byl ještě jeden slib, který musí dodržet.

Prudce otevřel oči. Vytáhl sekery. Připravil se k boji.

Vlk vycenil zuby.

RÁNA Z MILOSTI

Klikatými uličkami města skučel ledový víchř a vysokou postavu ladně krácející k přístavu zasypával čerstvý sněh. Muž se na okamžik zastavil, zvedl hlavu a na jeho tvář s obsidiánově tmavými očima se ve spirálách usazovaly vločky. Na slonovinově bílé pleti byly téměř k nerozeznání. Za jeho štíhlou postavou vlál tmavomodrý plášť, který nosili Adjudikátoři, elitní důstojníci dobytelské armády.

Izák těmi ulicemi procházel už mnohokrát předtím, ale teprve po příjezdu První flotily při tom nemusel skrývat svou totožnost. Schopnost obelstít méněcennější rasy byla vzácná dovednost, kterou sdílel se svými sestrami: vrozený dar, který zdědili po Zakariánovi, jednom z původních Poutníků, kteří již byli v Nicotě. Když Izák opět vyrazil směrem k přístavu, poděkoval v duchu Poutníkům za jejich velkou oběť. Oběť, kterou zachránili svůj rod před vyhynutím.

Lidský rod žádné takové odpuštění trestu nečeká, pomyslel si Adjudikátor zachmuřeně. Vzpomněl si na doby, kdy země, na níž to šedé město vyrostlo, byla nezkrocenou divočinou. Když princ Obrahim vyzval národ k Velkému stěhování a mizehové se stáhli na západ, království Andarr tvořila jen hrstka obyčejných chýší. Před svým odchodem stačil Izákův rod předat vzkvétající mladé lidské rase mnoho ze svých vědomostí. Byl to čin neslýchané štědrosti, dar na rozloučenou lidu, jenž měl zdědit světadíl silně postižený titánskými válečnými střety, které mezi sebou sváděli jejich předci.

O dva tisíce let později se lidé vydali přes Nekonečný oceán, aby vyhledali své dobrodince. Izákova vlastní sestra Melissan nabídla cestovatelům pomocnou ruku. Dokonce svolila, aby se k lidem na jejich zpáteční cestu přes oceán připojili dva mizehové. Aduana a Feryan si dychtivě přáli poznat zemi, v níž jejich národ kdysi vládl.

Izák začal rychleji dýchat, cosi ho rozčílilo. Posunul ruku ke křišťalově čirému meči u pasu, zbrani ostřejší, než jakou kdy stvořila lidská ruka. Přinutil se zachovat klid, silou vůle potlačil vztek a ten se rozplynul jako sníh v jeho zlatých vlasech. Takové pocity byly vlastní podřadným rasám. On je mizhe, a co víc, Adjudikátor.

Zahleděl se na jih za přístav, směrem k zaplaveným ruinám. Přístavu stínů, kde byli příslušníci jeho rodu uvěznění a mučeni. Aduaně a Feryanovi bylo jen několik století, podle měřítek jeho lidu to byly téměř děti. Magelord Marius je podrobil nepředstavitelným hrůzám.

Ani obrovská vzdálenost napříč Nekonečným oceánem Izákovi a jeho lidu nezabránila, aby cítili Aduaninu a Feryanovu smrt. Od dob Velkého stěhování zemřela věčných mizehů jen hrstka a teď byli dva z nich zavražděni za těch nejděsivějších okolností.

Následovala dvě desetiletí smutku. Dvě desetiletí žalu, než se myšlenky obrátily k pomstě.

Izák pohlédl na krčící se lidské postavy, které míjel cestou k dokům. Většina byla tak vyděšená, že se neodvážila být jen letmo pohlédnout jeho směrem. Někteří plakali, jiní se otočili a utíkali pryč. Jen málo z nich se mělo kam uchýlit: celou cestu k dokům lemovaly vypálené budovy, domovy a dílny, které dělostřelectvo První flotily proměnilo ve zčernalé skořápky z roztaveného kame-ne. Kromě přístavu lehly popelem ve dnech po příjezdu mizehské armády celé městské čtvrti. Třetina obyvatelstva se rázem ocitla bez střechy nad hlavou.

Dorminie kladla žalostný odpor. Magelord vládnoucí městu byl po smrti, městskou radu zmasakrovaly lidem před očima Izákovy

sestry. Žádný člověk se nemohl postavit byt jen hrstce mizehských vojáků, natož elitním Adjudikátorům. Jejich umění meče vybrou-sila staletí praxe. Jejich emoční projekce, schopnost přimět ostatní, aby prožívali stejné emoce jako oni, stačila svou silou proměnit zocelené válečníky v roztřesené hromádky. A zbraně, kterými jeho lid vládl, překonávaly vše, co byla schopna vyrobit na svou obranu lidská rasa. Mezi těmi stvořeními, která se dožijí sotva několika desetiletí, působil Izák a jeho sestry jako bohové. Bohové nebo něco podobného.

Při pohledu na děti v roztrhaných hadrech choulící se v pope-lu svých bývalých domovů pocítil Izák kratičký záchvěv soucitu. I ti nejstarší lidé mu připadali jako pomíjivá stvoření, délka jejich života jako krutý žert. Ale ty děti už byly jednou nohou v hrobě.

Vybral sis, připomněl si. Strávils mezi lidmi čtyři roky, vynesl jsi soud. Tvůj rozsudek byl tvrdý, ale spravedlivý. Nic menšího než zni-čení. Očista světadílu od všeho lidského. Začít se mělo zde, v místě, kterému lidé říkali Trin.

Deset lodí tvořících První flotilu plnilo dorminijský přístav. Byly to kolosy z děloviny, každá z nich předčila velikostí ty největ-ší válečné lodě, které kdy lidé postavili, a nepoháněly je vesla nebo plachty, nýbrž obrovské motory, díky nimž snadno zdolaly šířku Nekonečného oceánu.

Izákovy sestry Melissan a Nymuvia na něho čekaly na palubě vlajkové lodi. Tmavomodré adjudikátorské pláště jim vlály v pory-vech zimního větru.

„Bratře,“ přivítala ho při příchodu Melissan. „Vypadáš usta-raně.“

Izák stanul na přídi a díval se na otroky pobíhající po palubě. Byly jich stovky, muži a ženy, které unesl a propašoval do města, aby uspíšil jeho pád. Implantáty, které měli pod kůží, určovaly jejich myšlenky a pocity. Nutily je, aby bezvýhradně poslouchali příka-zy Izákovy i jeho sester. Svým nesmrtelným pánům budou slepě sloužit až do smrti.

„Je správné udělat z nich... toto?“ řekl Izák nakonec. „Poutníci nás učili, že otroctví je to nejhorší zlo. V Předčasi znamenalo uvrhnout někoho do okovů totéž co ponížit jej pod úroveň zvířete.“

Melissan si stoupla před Izáka. Byli stejně vysocí, o hlavu větší než kdokoli z lidských otroků na lodi. Její vlasy se zlatě třpytily, oči měla černé jako tuš. Byla jeho pokrevní sestra, oba měli tytéž rodiče.

„*Jsou to zvířata.*“ Zvedla jemnou ruku, a když jí na dlaň dopadla sněhová vločka, zamračila se. „Válčí spolu, souloží a pak pomřou a za celý život za sebou nenechají nic než tohle.“ Obrátila ruku a roztálá vločka stekla na palubu.

„Vzpomeň si na to, co udělali, bratře,“ řekla Nymuvia a položila mu ruku na rameno. Ze tří sourozenců byla nejmladší, a ačkoli měla jiného otce než Melissan a on sám, Izák měl Nym nejraději na celém světě. „Co udělali Aduaně a Feryanovi. Co udělal Salazar, vládce nad tímto městem a vrah bohů, svým sousedům na druhé straně Trinu, když se nás pošetile snažil uchlácholit.“

„Jsou jako jed,“ dodala Melissan. Měla jemný hlas, v němž však přece vřela nesmírná zloba. Otroci, kteří byli v té chvíli poblíž a zaslechli její vzteklá slova, ucukli. „Jed, který je třeba vymýtít ze země. Jak může rasa, která žije tak krátce, někdy povstat nad bahno, ve kterém se plazí?“

„Všichni nejsou takoví, jak říkáš,“ odpověděl Izák. „Všichni ne. Někteří zasluhují úctu.“ Věděl, odkud pramení sestřin hněv. Stále si přičítala vinu za smrt příslušníků svého rodu. Za to, že souhlasila s Aduanou a Feryanem. To rozhodnutí ji bude pronásledovat věčně.

Melissan přistoupila blíž k němu a upřeně na něho pohlédla. „Měl bys už na Polomága zapomenout, drahý bratře. Obávám se, že tvůj vřelý vztah k tomu člověku ti zatemňuje úsudek.“

Izák sestře opětoval pohled. „Je pravda, že mě fascinuje. Ale poznal jsem další z jeho rodu, kteří mě také překvapili. Válečníci, kteří by za věrnost položili život, stejně jako by to udělal kdokoli z našich. To snad nemá váhu?“

Vzpomněl si na Kayna a jeho přítele Vlka. Značně rozdílné povahy, ale pojilo je pouto, které se zdálo silnější než ocelová paluba, na které stál.

„O skutečné věrnosti lidé nic nevědí,“ řekla Melissan. „Jsou to pohodlná stvoření, která pohání jen lačnost a strach. *Necítí* tak jako my. Jejich láska je pouhou nápodobou té naší.“

Při slově láska jako by Nymuvii zablesklo v očích. „Mám pro tebe novinku, bratře. Právě proto jsme tě sem pozvaly. Druhá flotila dokončila své dílo na Nebeských ostrovech. Generál přichází. Můj snoubenec je na cestě.“

Úsměv na Nymině tváři téměř zaplašil stín, který její slova rozestřela v Izákově nitru. „Saverian,“ opakoval. Generál byl mezi svými živoucí legendou.

Izák si pamatoval masakr lidí na Nebeských ostrovech. Nutný čin. Jakého se Saverian neštít. „Povede nás k vítězství,“ řekl, ale v jeho slovech zněla nevysvětlitelná neupřímnost.

„Tak, jak to vždy dělal.“ Melissan ukázala na jih. „V cestě naší křížové výpravy stojí už jen ta Bílá paní. Její město záhy padne, jen co generál dorazí. Až bude poslední trinský Magelord po smrti, Thelassa bude naší branou na kontinent.“

Izák přitakal. Kouzlo bylo tou jedinou otázkou, na niž mizehové jen těžko hledali odpověď. Jejich lidé stáli mimo Obraz, stranou plánu, jež Stvořitel pro tento svět navrhl. Kouzlo bylo Izákovu rodu cizí, stejně jako byly jejich schopnosti cizí lidem.

Ale mizehové měli podobně smrtelné zbraně. Zbraně, které zlořily světy. „Čeká je Zúčtování,“ řekl klidným hlasem.

Nym se hrdě usmála. „Jako elfy před nimi.“

Tichem, které následovalo, otřásla tupá rána a výkřik. Jeden z otroků spadl ze stěže. Ležel na palubě a sténal, při dopadu si zjevně zlomil pravou nohu. Izák toho muže poznal. Byl to jeden z otroků, které chytil poblíž města Carhein během prvního roku, kdy se do těchto končin vrátil. Sedlák, který pracoval na poli a netušil nic o pravé povaze cizince, jenž se k němu blížil po staré zaprášené cestě.

„Nechám ho odnést na palubu k felčarům,“ řekl Izák. „Ta noha potřebuje spravit —“

Melissan rychlostí blesku sáhla k boku a tasila z pochvy smrticí zbraň. Ozvalo se ostré prásknutí výstřelu a okamžik nato se hlava zraněného rozstříkla v rudém výbuchu. Otrok sebou několikrát trhl a zůstal nehnutě ležet. Z ustřeleného krku se rozlila temná rudá louže, ze které na zimním vzduchu stoupala pára.

„Uklidte to,“ poručila Melissan a hlavní ručního děla ukázala na otroky stojící opodál. Zasunula zbraň do pochvy u pasu a znovu se zahleděla na Dorminii. „To byla rána z milosti,“ řekla. „Při Zúčtování to nebude tak rychlé.“

Ačkoli se Izák cítil nespokojen, nemohl proti sestřiným slovům nic namítnout. Až dorazí generál, čas určený lidem této země se bude měřit na dny.

Ale mizehům vždy připadalo, že to tak je.

VĚTŠÍ PŘÍSAHA

Svět je jedna velká proměna, to věděl Brodar Kayne z vlastní zkušenosti. A s přibývajícími léty se mění stále rychleji. Když přijížděl do středu velké armády Carna Krvavé pěsti, která tábořila západně od hradeb Kamenného srdce, a viděl neznámé tváře mladých válečníků okolo ohňů, z nichž většina by mohla být jeho syny, připadal si jako památka z dávných věků.

Zastavil kobylu a pokusil se rozhýbat ztuhlé končetiny. Pak seskočil z koně, boty zakřupaly na zmrzlé zemi a v rostoucím šeru mu s každým vydechnutím od úst vycházel hustý obláček páry. Zapomněl, jak chladno bylo v Klyhorách uprostřed zimy. Zapomněl, jak člověku prudký mráz pronikne do stárnoucích kostí, jak se mu bude ráno jen ztěžka soukat do sedla, a ještě hůř sesedat.

Zakryl si rukou oči a zaostřil pohled skrz padající sních. Jeho zrak už za mnoho nestál, ale Kayne měl dojem, že před sebou rozeznává temný stín náčelníkova stanu. Počítal, že ho od Carna Krvavé pěsti dělí možná padesát yardů. Padesát yardů, než stane tváří v tvář muži, jehož otce před dávnými roky připravil o hlavu.

Bylo možné, že Carn Krvavá pěst se pokusí udělat Kaynovi totéž dřív, než se mu vůbec podaří promluvit. Dřív, než bude moct vysvětlit, že přijel, aby se připojil k armádě Západního sáhu a pomohl znovu dobýt hlavní město z rukou toho blázna Krazky. Bylo možné, že Kayne kráčí vstříc vlastní smrti.

Při takovém pomyšlení by měl zaváhat. Vsednout zpátky do sedla a odjet, dříve než ho některý z těch obličejů, které k němu

zvedaly oči, pozná. Místo toho si upravil meč přivázaný na zádech, utáhl si špinavý plášť těsněji kolem ramen a upřel své modré oči přímo před sebe.

Když nemáš na výběr, některé věci prostě musíš udělat.

Ucítil vůni skopového, které se vařilo na ohništích poblíž, a v břiše mu zakručelo jako šelmě z Vysočiny. Ledový vítr nesl další pachy, starou kůži, zatuchlý pot, štiplavý puch moči. A pod tím vším ten dobře známý odér války, odporně nasládlý zápach hnijícího masa, těžkých hnisajících zranění, která byla pozvánkou pro stín smrti.

O tom stínu věděl Kayne všechno. Strávil v něm větší část svých padesáti let. Soustředil se na stan před sebou a snažil se nedat na sobě znát obavy. Ušel deset yardů. Dvacet.

Už tam skoro byl. V poslední chvíli se jeden z válečníků sedících v půlkruhu u nejvzdálenějšího ohně otočil a cosi zamumlal muži za sebou. Upřeně hleděl na Kayna. Na vteřinu všechno naprosto utichlo a svět jako by zadržel dech.

Pak válečník vytreštil oči a kuřecí křídlo, které žvýkal, mu vyklouzlo z ruky a se zasyčením zmizelo v plamenech.

„Ty.“ Slovo zaskřípalo jako meč, jenž křísne o ocel, a utišilo muže sedící okolo. Jako rubáš se sneslo ticho, přerušované pouze praskáním táborových ohňů.

Válečník se postavil. Byl o něco starší než jeho druhové, vysoký muž mezi dvaceti a pětadvaceti lety, s vínově rudým znamením na pravé tváři. Oči mu blyštěly ledovým hněvem.

„Ty,“ řekl znovu, tentokrát zdrsnělým šepotem. „Ty ses vrátil. Proč bys to dělal? Zrovna sem.“

Kayne ukázal dlaně s roztaženými prsty. „Přišel jsem si jen promluvit. S Carnem.“ Se zoufalstvím si uvědomil, že je pozoruje snad polovina tábora.

„Po tom, cos udělal jeho otci?“ Muž ztěžka dýchal, chřípí se mu chvělo. „Ten den mi zavraždili bratra. Byl jeden z tisíců, které na tvůj příkaz popravili.“

Kayne trochu znejistěl. „Byl to Šamanův příkaz.“ Ještě ani nedomluvil, a jeho slova mu zněla žalostně plytká.

Kdosi zakřičel: „Finne, co se to tu děje? Kdo je ten starej vo-trapa?“

Muž jménem Finn udělal krok dopředu a odplivl si. „Tenhleten chlap je Meč severu. Kdysi to bejval nejobávanější zabiják v Klyhorách.“ Na chvíli se odmlčel, zvažoval svá další slova, aby měla co největší účinek, a jejich nepopíratelná pravda se Kaynovi zabodávala do srdce jako dýka. „Velel masakru u Plenitelovy brány, je tomu čtrnáct roků.“

„Nechci dělat potíže. Chci si jen promluvit,“ opakoval Kayne. Jenže válečníci, kteří stáli poblíž a slyšeli, co se říká, začali rozloženě mručet a on nevěděl, čím by jejich rostoucí vztek uklidnil.

Finn postoupil o další krok. „Podejte mi někdo můj meč,“ zavřel. Kayne za sebou slyšel pohyb, muži vstávali, rozestupovali se a krůček po krůčku se přibližovali.

Kayne sáhl přes rameno a tasil meč, tři a půl stopy oceli rudě se blyštící v záři plamenů. Pak klesl na rozbolavělá kolena a opatrně jej položil na zem. „Není dne, kdy bych nelitoval toho, co se stalo v Rudém údolí,“ řekl pomalu. „Nemám v úmyslu bojovat s tebou ani s nikým jiným v táboře. Teda kromě Šamana, jestli tady pořád někde je, ale naše pře může počkat, až bude po válce.“

Kdosi ho chytil za paže a zkroutil mu je za zády. Nevzpíral se. Nepokoušel se bojovat. Cítil páchnoucí dech bojovníků za sebou, jejich kypící vztek, s nímž ho pevně svírali. Většinou byli příliš mladí, než aby se kdy mohli zúčastnit vzpoury Targuse Krvavé pěsti, příliš mladí, než aby se jejich krev mohla přimísit ke krvi jejich otců, bratrů a strýců v rozlehlém údolí ležícím ve stínu Plenitelovy brány. Masakr v Rudém údolí byla dosud nezhojená jizva, rána, již stále krvácely tisíce synů Západního sáhu. Zvláště nyní, kdy přímo před nimi stál právě ten muž, který Krazkovi a jeho poručíkům dal příkaz.